

Kniha Daniel – sto padesát pět

Odhalení posledního Danielova vidění: paralelní cesta moudrých panen

Jeff Pippenger

2024-03-24

Začali jsme své zkoumání posledního Danielova vidění tím, že jsme Daniela ztotožnili jako symbol Božího lidu smlouvy posledních dnů, a první verš jsme použili ve spojení s poslední kapitolou, abychom začali určovat prorocké charakteristiky onoho lidu posledních dnů, představovaného Beltesazarem. Boží lid smlouvy posledních dnů představuje milerity z hnutí prvního anděla a sto čtyřicet čtyři tisíc z hnutí třetího anděla. Milerité naplnili podobenství o deseti pannách a toto podobenství se v posledních dnech opakuje do posledního písmene.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní uplatnění pro tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Zkušenost obou hnutí posledních dnů je zkušeností adventismu.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 také znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

Millerité představovali hnutí prvního anděla a jejich zkušenost byla rovněž znázorněna církví Filadelfskou. Roku 1856 přešlo filadelfské milleritské hnutí v hnutí laodicejské a ve vzpouře roku 1863 dále přešlo v laodicejskou Církev adventistů sedmého dne.

Sto čtyřicet čtyři tisíc představuje hnutí třetího anděla a jejich zkušenost byla rovněž představena církví ve Filadelfii. V roce 1989 byla kniha Daniel otevřena laodicejské církvi adventistů sedmého dne a 11. září 2001 začalo laodicejské adventistické hnutí a v červenci 2023 nastal přechod zpět k filadelfskému hnutí.

Belšasar, neboli Daniel, představuje filadelfské hnutí posledních dnů, které opakuje filadelfské hnutí mileritů „do posledního písmene“. První verš posledního vidění představuje onen lid posledních dnů a poslední svědectví posledního vidění se musí shodovat s prvním svědectvím posledního vidění. Proces očišťování v Danielovi, kapitole dvanácté, označuje rozmnožení poznání a dvě třídy, které tím vznikají. Belšasar je vrcholným zobrazením moudrých posledních dnů. V Danielovi, kapitole dvanácté, je nejméně pět prorockých pravd, které byly kotvami hnutí mileritů a které se musí opakovat v hnutí třetího anděla.

Prvním je proces očišťování, který vytváří dvě třídy ctitelů, a tím naplňuje podobenství o deseti pannách jak v počátečních, tak v závěrečných fázích.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť knihu až do doby konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozmnoží.... I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do doby konce. Mnozí budou očištěni a vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však

budou jednat bezbožně a žádný z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí. Daniel 12,4.9.10.

Rozlišení mezi moudrými a bezbožnými (pošetilými) je založeno na jejich porozumění (duševním rozdělování) nárůstu poznání, které je otevřeno v době konce, ať už v roce 1798 pro millerity, nebo v roce 1989 pro sto čtyřicet čtyři tisíc. Od Božího lidu se vyžaduje, aby věděl, že adventismus je zkušeností podobenství o deseti pannách, neboť bez tohoto porozumění nebude usilovat o pochopení toho, kdy nastala „doba konce“ pro poslední generaci, ani jaké bylo poselství, které tehdy bylo odpečetěno. Bez porozumění, že adventistická zkušenost je třístupňovým procesem zkoušky, založeným na postupném rozvíjení pravdy, který vede k výsledku „života nebo smrti“, je nemožné rozpoznat vysoké povolání každého adventisty sedmého dne. Belšazar představuje lid, který ví, že prošel procesem očišťování, znázorněným slovy „budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni“. Právě tento třístupňový proces očišťování je výslovně ztotožněn s dílem Ducha svatého.

Avšak pravdu vám pravím: Je pro vás užitečné, abych odešel; neboť neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám. A když on přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu: Z hříchu, protože ve mne nevěří; Ze spravedlnosti, protože jdu k svému Otci a již mne neuvídíte; Ze soudu, protože kníže tohoto světa je již odsouzeno. Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy; neboť nebude mluvit sám od sebe, ale bude mluvit všechno, co uslyší, a oznámí vám věci budoucí. Jan 16,7–13.

Působení Ducha svatého při uvádění moudrých panen do „veškeré pravdy“ vyžaduje, aby usvědčoval, což znamená napomínat nebo přesvědčovat, svět z hříchu, spravedlnosti a soudu; a právě tyto tři kroky vytvářejí buď moudrou, nebo pošetilou pannu ve dvanácté kapitole Daniela. Poselství, které Ježíš označil za dílo Ducha svatého, je „olej“, jenž odhaluje rozdíl mezi moudrými a bezbožnými v Danielovi 12. Boží lid posledních dnů musí rozumět rozmnožení poznání pro svou generaci a toto poznání zahrnuje i jejich rozpoznání, že jsou v podobenství o dvacáté páté kapitole Matouše buď pošetilými, nebo moudrými pannami.

„Janovi byly tyto věci ukázány ve svatém vidění. Viděl zástup představovaný pěti moudrými pannami, s jejich lampami upravenými a hořícími, a v nadšení zvolal: ‚Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu. A uslyšel jsem hlas z nebe, jenž mi pravil: Piš: Blaze mrtvým, kteří od nynějška umírají v Pánu. Ano, praví Duch, aby odpočinuli od svých prací; a jejich skutky jdou za nimi.‘“

„Mnozí, kteří slyšeli poselství prvního a druhého anděla, se domnívali, že budou žít, aby spatřili Krista přicházejícího v oblacích nebes. Kdyby všichni, kdo vyznávali víru v pravdu, splnili svůj úděl jako moudré panny, bylo by toto poselství již dávno hlášáno každému národu, pokolení, jazyku i lidu. Ale pět jich bylo moudrých a pět pošetilých. Pravda měla být zvěstována deseti pannami, avšak pouze pět učinilo opatření nezbytná k tomu, aby se připojily k oné společnosti, která kráčela ve světle, jež k nim přišlo. Bylo zapotřebí poselství třetího anděla. Toto hlásání mělo být vykonáno. Mnozí, kteří vyšli vstříc Ženichovi pod poselstvími prvního a druhého anděla, odmítli poselství třetího anděla, poslední zkušební poselství, jež má

být dáno světu.”

„Podobné dílo bude vykonáno, až onen jiný anděl, představený ve Zjevení 18, předá své poselství. Poselství prvního, druhého a třetího anděla bude třeba zopakovat. Církvi bude dána výzva: ‚Vyděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších.‘ ‚Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, skrývá každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptactva. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu.... Vyděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran; neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomenul na její nepravosti‘ [Zjevení 18,2–5].“

„Vezměte každý verš této kapitoly a čtěte jej pozorně, zvláště pak poslední dva: ‚A světlo svíce v tobě již nikdy nezazáří; a hlas ženicha a nevěsty v tobě již nikdy neuslyší; neboť tvoji kupci byli velmoži země; neboť tvými čáry byly oklamány všechny národy. A v ní byla nalezena krev proroků a svatých i všech, kteří byli pobiti na zemi.‘“

„Podobenství o deseti pannách dal sám Kristus a každý jeho detail by měl být pečlivě zkoumán. Přejde doba, kdy budou dveře zavřeny. Jsme znázorněni buď moudrými, nebo pošetilými pannami. Nyní nemůžeme rozlišit, ani nemáme oprávnění říkat, kdo jsou moudré a kdo pošetilé. Jsou takoví, kteří zadržují pravdu v nepravosti, a ti se navenek podobají moudrým.“ Manuscript Releases, svazek 16, 270.

Jako adventisté, kteří mají při brzy přicházejícím nedělním zákonu volat muže a ženy ven z Babylóna, „jsme představeni buď moudrými, nebo pošetilými pannami“. Skupina, kterou Jan viděl „představenou pěti moudrými pannami, s upravenými a hořícími lampami“, a kterou Jan dále ztotožnil s těmi, kdo mají „trpělivost svatých“ a „zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu“, jsou sto čtyřicet čtyři tisíce, od nichž se vyžaduje, aby zachovávali Boží přikázání, projevovali víru Ježíšovu a věděli, že jsou pannami v podobenství z Matouše dvacet pět. Nejenže potřebují rozumět tomu, že jsou buď moudrými, nebo pošetilými pannami, nýbrž musí také zopakovat zkušenost, kterou Daniel vyjádřil slovy, že budou „očištěni, vybíleni a vyzkoušeni“.

A zpívali jakoby novou píseň před trůnem a před čtyřmi bytostmi a staršími; a nikdo se té písni nemohl naučit než těch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím. Zjevení 14,3–5.

V dvanácté kapitole knihy Daniel jsou představeny nejméně pět pravd, které náležejí k mileritskému hnutí prvního anděla a které budou zopakovány a plněji pochopeny hnutím sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jednou z těchto pravd je třístupňový proces očistění spojený s podobenstvím o deseti pannách. První pravdou, kterou William Miller pochopil z hlediska prorockého času, bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest; tato pravda je označena v Danieli 12 a je první pravdou mileritských dějin, která je tam zmíněna.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce; mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozmnoží. Potom jsem já, Daniel, pohleděl, a hle, stáli tam jiní dva, jeden na

této straně břehu řeky a druhý na oné straně břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému ve lněném rouchu, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho to potrvá do konce těchto divů? I slyšel jsem muže oděného ve lněném rouchu, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, kterýž živ jest na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a až dokončí rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se dovrší. A slyšel jsem, ale nerozuměl jsem; tehdy jsem řekl: Ó můj pane, jaký bude konec těchto věcí? I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybileni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně a žádný z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,4–10.

Tento oddíl začíná tím, že kniha Daniel je zapečetěna až do času konce, a oddíl končí tím, že kniha Daniel je zapečetěna až do času konce. Mezi prvním a posledním zapečetěním Danielových slov zaznělo pod přísahou svědectví „Toho, který žije navěky“, že „to bude na čas, časy a polovinu času; a když dokončí rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány.“

Ten, kdo poskytl toto stvrzené svědectví přísahou, byl ten, který byl nad vodami, oděný v lněném rouchu. Daniel viděl jednoho anděla na jednom břehu řeky Hiddekel a druhého anděla na druhém břehu, a jeden z těch andělů položil otázku, na kterou odpověděl Ten nad vodami. Tou otázkou bylo: „Jak dlouho?“ Jsou to tatáž první dvě slova otázky položené ve třináctém verši osmé kapitoly knihy Daniel.

Potom jsem slyšel promlouvat jednoho svatého, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, aby jak svatyně, tak i zástup byly vydány k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14

Táž prorocká struktura se nachází v obou rozhovorech, s tím rozdílem, že v osmé kapitole je Daniel u řeky Ulaj, a nikoli u řeky Hiddekel. V osmé kapitole jeden anděl (svatý) „řekl tomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho“. Hebrejské slovo přeložené jako „ten jistý svatý“ je hebrejské slovo „Palmoni“, znamenající Podivuhodný Počítatel nebo Počítatel tajemství. V osmé kapitole mluvil Ježíš (Podivuhodný Počítatel) a jiný svatý se Ježíše (toho jistého svatého) zeptal: „Jak dlouho.“

V dvanácté kapitole je Ten, který stojí nad vodou, dotázán andělem, jenž byl na jednom z břehů řeky Hiddekel: „Jak dlouho?“ Tyto dva oddíly musí být posuzovány společně, řádek za řádkem. První otázka osmé kapitoly zní: „Jak dlouho potrvá vidění o pošlapání svatyně a zástupu, které je nejprve vykonáno pohanstvím a potom papežstvím?“ Otázka dvanácté kapitoly zní: „Jak dlouho to bude do konce těchto divů?“ Přísahou stvrzená odpověď je pak dána Palmonim, Podivuhodným Počtářem, který byl oděn v lněném rouchu a stál nad vodami: „Bude to na čas, časy a polovinu času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány.“

Otázky řek Ulaj a Hiddekel znějí: „Jak dlouho potrvá vidění o rozptýlení Božího lidu, které je dovršováno pohanstvím a poté papežstvím, když pošlapávají svatyni i zástup?“ Odpověď zní, že toto pošlapávání končí roku 1798, kdy začíná dílo Palmoniho při pozdvihování milleritského chrámu, a poté končí o čtyřicet šest let později, roku 1844, kdy měla být svatyně očištěna.

Ve dvanácté kapitole Daniel slyšel rozhovor, „ale nerozuměl jsem“. Daniel vyjádřil touhu porozumět, jak je znázorněno tím, že se ptal Krista. „Můj pane, jaký bude konec těchto věcí?“ Jeho vyjádření touhy porozumět představovalo touhu moudrých panen porozumět, neboť celý tento rozhovor byl vložen mezi dva odkazy na to, že kniha Danielova má být zapečetěna až do času konce. Daniel představoval touhu vloženou na Williama Millera porozumět pravdě, která byla odpečetěna v roce 1798, a první pravdou, kterou byl veden rozpoznat, bylo pošlapávání svatyně a zástupu, nejprve pohanstvím a potom papežstvím během období, kdy byla moc svatého lidu rozptýlena v naplnění „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest.

Millerova touha poznat pravdu je znázorněna Danielovou touhou, avšak Millerovo porozumění bylo neúplné. Daniel představuje Millerovu touhu a Beltesazar představuje ty, kdo mají úplné porozumění té věci i vidění. V dvanácté kapitole Danielovy knihy je nejméně pět důležitých pravd, které byly součástí zkušenosti milleritů a které naleznou svůj paralelní protějšek v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jednou z nich je, že naplnili a rozuměli tomu, že naplňují podobenství o deseti pannách s jeho třístupňovým procesem zkoušky; a druhou je, že rozumějí základnímu kameni „sedmi časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus.

V této studii budeme pokračovat v našem příštím článku.

„Tehdy bude království nebeské podobné deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo moudrých a pět pošetilých. Ty pošetilé vzaly své lampy, ale nevzaly si s sebou olej; moudré však vzaly olej ve svých nádobách spolu se svými lampami. Když ženich prodléval, všechny zdřímly a usnuly. O půlnoci pak zaznělo volání: Hle, ženich přichází; vyjděte mu naproti. Tehdy všechny ty panny vstaly a upravily své lampy. Pošetilé řekly moudrým: Dejte nám ze svého oleje, neboť naše lampy dohasínají. Ale moudré odpověděly: Nikoliv; aby snad nebylo dost ani pro nás, ani pro vás. Jděte raději k prodávacům a kupte si pro sebe. A když odešly nakoupit, přišel ženich; a ty, které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; i dveře byly zavřeny. Potom přišly i ostatní panny a říkaly: Pane, pane, otevři nám. On však odpověděl: Amen, pravím vám, neznám vás. Bďte tedy, neboť neznáte ani den, ani hodinu, kdy Syn člověka přijde.“

„Nyní žijeme v době nejvyšší nebezpečné a nikdo z nás by neměl otálet s hledáním přípravy na Kristův příchod. Ať nikdo nenásleduje příklad pošetilých panen a nedomnívá se, že bude bezpečné čekat, až nastane krize, než získá přípravu charakteru, aby v té době obstál. Bude příliš pozdě hledat Kristovu spravedlnost, až budou hosté povoláni dovnitř a prohlížení. Nyní je čas obléci Kristovu spravedlnost — svatební roucho, které vás uschopní vstoupit na svatební večeři Beránkovu. V podobenství jsou pošetilé panny představeny tak, že prosí o olej a na svou žádost jej neobdrží. To je symbolem těch, kdo se nepřipravili tím, že by rozvíjeli charakter schopný obstát v době krize. Je to, jako by šli ke svým sousedům a říkali: Dejte mi svůj charakter, jinak budu ztracen. Ti, kteří byli moudří, nemohli svůj olej předat skomírajícím lampám pošetilých panen. Charakter není přenositelný. Nelze jej koupit ani prodat; je třeba jej získat. Pán dal každému jednotlivci příležitost získat spravedlivý charakter během doby milosti; neposkytl však způsob, kterým by jeden lidský činitel mohl předat druhému charakter, který si vypěstoval procházením těžkými zkušenostmi, učením se lekcím od velikého Učitele, takže může projevovat trpělivost v soužení a uplatňovat víru, aby mohl přenášet hory

nemožnosti. Je nemožné zprostředkovat vůni lásky — dát druhému jemnost, taktnost a vytrvalost. Je nemožné, aby jedno lidské srdce vlévalo do druhého lásku k Bohu a k lidstvu.“

„Avšak přichází den, a je již blízko, kdy každá stránka charakteru bude odhalena zvláštním pokušením. Ti, kteří zůstanou věrní zásadě, kteří budou uplatňovat víru až do konce, budou těmi, kdo se v předchozích hodinách své zkušební doby osvědčili jako věrní v testu a zkoušce a utvářeli svůj charakter podle podoby Krista. Budou to ti, kdo si vypěstovali důvěrnou známost s Kristem a kteří se skrze jeho moudrost a milost stali účastníky božské přirozenosti. Avšak žádná lidská bytost nemůže druhému dát oddanost srdce a ušlechtilé vlastnosti mysli ani doplnit jeho nedostatky mravní silou. Každý z nás může pro druhé učinit mnoho tím, že lidem dáme příklad podobný Kristu, a tak na ně působíme, aby šli ke Kristu pro spravedlnost, bez níž nemohou obstát při soudu. Lidé by měli v modlitbě zvažovat tuto důležitou záležitost budování charakteru a utvářet svůj charakter podle božského vzoru.“ The Youth Instructor, 16. ledna 1896.